

maae ikke plage Dyrene, men han tager enkelte Exempler, som: Du maa ikke binde Munden paa den Dre, som tærsker. See det kan man dog forstaae, det kan man tage sig iagt for, og Lovgiveren er ogsaa retfærdig nok til ikke at sætte en borgerlig Straf derfor, thi deri er det egentlig det ligger, og denne Lov gjør ikke alene det, men den sætter endog en saadan Straf, som kan berøve Mennesker deres Frihed og deres Ære, thi her er jo ikke blot sat Bøder som Straf, men her er sat Fængsel, ja selv Fængsel paa Band og Brød. Dette, siger jeg, bør ikke være, og det er ikke engang blot paa det danske Folks og den danske Lovgivnings, men paa Menneskeslægten og paa hele den menneskelige Lovgivnings Begne, at vi maae protestere imod Indførelsen af et saadant Princip. — Hvad den danske Lovgivning angaaer, da maa jeg desuden gjøre opmærksom paa, at det i den ikke alene er et splinternyt Princip, men et aldeles modsat og fjendtligt Princip. Vor Lovgivning er nemlig, som man vil vide, saa langt fra at indskræpe os, at vi skulle behandle Dyrene, som om de vare Mennesker, at den meget mere har sat Straf, ja Livsstraf, for at behandle Dyrene som vore Medmennesker. Nu er det vistnok saa, at vi af den Skikkelse, hvori Loven er kommet til os fra et andet Sted, kan see, at man der, ved at tænke sig den sat i Kraft, har fundet den utaalelig — hvorfor man paa et andet Sted har søgt at hjælpe lidt paa den, saa at den dog ikke skulde have saa klart et Tyranstempel, nemlig ved at lægge til: „navnlig ved raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling“ — men at dette ingenlunde forslaaer, indseer vi hver Mand, som har Huusdyr, til hvilke det da ogsaa først er paa et andet Sted, at Plageri-Loven er blevet indskrænket. Enhver saadan Huusbonde og hans Tjenestefolk ville nemlig igunden være lige udsatte for at blive stævnet af vedkommende Politimester, og enten sat i Fængsel eller paa Band og Brød, thi Raahed og Grusomhed er her ogsaa ganske ubestemte Udtryk. Vi skulde jo dog huske, at vi holde Dyrene som Trælle og ikke kunne undvære dem som Trælle, og vi kunne ingen Ret faae over dem; vi skulle tage os selv til-

rette; thi i denne vor Stilling til Dyrene har enhver Politimester — thi paa Landet bestaaer jo Politieretten af Politimesteren alene — rig Leilighed til at straffe, hvem han vil for Dyrplageri, efter en Lov, der ikke har givet nogen Slags Definition og ikke engang nævnt nogen Art, hvorunder det skulde indbefattes, saa at enhver Mand, som holder enten Heste eller Køer, ja selv enhver Mand, som har en Kat eller en Hund, er aabenbart udsat derfor. Selv de stærke Udtryk: grusom og oprørende Behandling hjælpe her ikke, thi det kommer jo an paa de aldeles forskellige Begreber om, hvad der er grusomt og oprørende, og det kunde tidt falde vanskeligt nok at bestemme, hvis det var i en Straffelov for Menneskeplageri, saa her er det reent fortvilet, thi vi have jo faaet vore Begreber om, hvad der er Raat, Oprørende og Grusomt ved at betragte Menneske mod Menneske, og saasnart en enkelt Politimester vil betragte det Samme, der er oprørende mod Menneskene, som oprørende mod Dyrene, saa er der slet ingen Grændse; thi, da kan han saamand stævne Enhver, han vil, fordi de have plaget, hvad vistnok Alle gjøre, enten selv eller paa anden eller tredie Haand, deres Katteskillinger eller deres Hundehvalpe, thi det var jo oprørende at behandle Menneskebørn saaledes, altsaa ogsaa Ungerne af Dyr, naar vi sætte os i Hundens og Kattens Sted. Derfor er det, jeg vil lægge Thinget paa Hjerte, at fra et menneskeligt Standpunct kan der slet ikke være Tale om nogen saadan Straffelov, som skulde saaledes modtages, at den aldrig meer end eengang vovede sig ind i et menneskeligt Folkething. Saasnart vi derimod ville glemme, at vi ere Mennesker, sætte os paa Dyrenes Standpunct, sætte os, som der er blevet sagt paa et andet Sted ved en anden Leilighed, i Hundens Sted, og altsaa her i Hestens og Køernes Sted, saa er det jo klart, at vi maae finde, at Loven var ganske naturlig. Det er jo vist, at Dyrenes Stilling til Menneskene, ikke alene her i Landet, men allevegne, er og har været, saalænge der har været kjendt noget til Mennesker og Dyr, meget daarlig; det kan man ikke nægte, og det var derfor, som man siger, ikke godt,